

משיבתי

אמור

עורך העלון: נדב אלחדיף

עלון 614

שנה עשירית • יח' אייר תשפ"ה

סיפור מיוחד ל"ג בעומר

באר הפרשה

הרב הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א

שח הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א: לאחרונה נתקבל בידינו מכתב, בו מספר בעל העובדא מעשה נפלא בו תבין עד כמה כדאי רשבי לסמו עליו אף שלא בפניו (אף ממרחק), וז"ל:

בל"ג בעומר בשנת, תשע"ט, לא זכיתי לעלות להילולא דרבי שמעון עקב חולה שהיה לי בתוך ביתי, והייתי מאוד שבור מזה. עמדתי בחלון ביתי ושרתי בדמעות בר יוחאי עם כל עמך בית ישראל.

בשבת קודש שלאחר מכן שהיה בשלושת הימים (שלאחר יומ"ד), קראתי בגליון 'באר הפרשה' בו היו סיפורים נוראים בגדול ר' שמעון וההילולא והיכולת לפעול ישועות אף מרחוק. לקחתי ספר תהילים, התיישבתי בחדר שני בביהמ"ד ואמרתי בבכיות ספר רביעי וחמישי, והתפללתי שהכוח של ר' שמעון יפעול לי מרחוק, וכיוונתי בליבי שהנה אני עומד על ציונו ומשתטח, ודאי פועל ישועה גדולה.

למחרת השבת פניתי לאיזה עסקן רפואי ותיניתי לפניו כי בצרה גדולה אני, ודרשתי כבר ברופאים בכל העולם ולא מצאתי מרפא למחלה הקשה. תוך כדי שיחה עימו עלה רעיון בדעתי לפנות לרופא מומחה בתחום, אולי משם תגיע הישועה, אף שכבר פניתי לכל גדולי המומחים בעולם ולא מצאו דרך לרפואה.

וכך הווה. בתוך שבוע ישבתי אצלו בחדר וברוך השם נמצאה הדרך לטפל במחלה, והגעניין עלה על דרך המלך. והיה לנו ברור שמיד אחרי ל"ג בעומר והתפילה זכינו לישועה עין בעין.

וכי"ב ידועים סיפורי ומעשיות לרוב, כי כוחו דרשב"י הוא למעלה מן המקום, וממליץ טוב בעדנו לכל העולם כולו. העיד בפני הגה"ח רבי מאיר יהודה העלד שליט"א, שאחד ממכיריו מתושבי ע"ת מאנרא יצ"ו, החליט לקיים הסגולה הנודעה שרבים כבר נושעו על ידה, להבטיח שאם יעזרוהו הקב"ה בזכותיה דרשב"י ובקרוב יוולד לו בן זכר, ייקרא שמו בישראל 'שמעון', ואכן הלה שלא זכה ליסע לארצה"ק, הבטיח בל"ג בעומר תשע"ט ממעונו שבמונרו את ההבטחה, ובחודש טבת תש"פ כבר זכה להכניס את בנו 'שמעון' בביתו של אברהם אבינו.

מעתה יראה כל איש באשר הוא, למלא את האי יומא קדישא, לעסוק בתורתו של רשב"י ובאידרא קדישא, או באמירת תהילים, וכדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בין בפניו ובין שלא בפניו.

(באר הפרשה מאת דרשו)

משולחן שלמה

מו"ר הגאון רבי שלמה יהודה בארי שליט"א - הינוקא

השבת בכל רגע מימי השבתות והמועדים. וכן בשעת הסעודה מגלה לנו הקב"ה פנים של אהבה, ועלינו להאמין באמונה שלימה שאנחנו מסבים עם המלך על השולחן. ורק נדע שאין זה מכוחינו, אלא מכח עבודת הקודש של שבעת הרועים שזכו לקיים 'קדושים תהיו', ובכך זכו לקדש את המועדים על פי ראייה או על פי חשבון העיבור, ומהם ולנצח זכינו למעלת 'תקראו אותם במועדם מקראי קודש' – שפועלים ישראל לזמן ולהמשיך את קדושת השבת והמועדים לעולם (כמובא בזוהר שם), כי בכוחם יש ביד ישראל לדורות את הדרך להמשיך להשלים את מלאכת הקודש, עד לכדי שתקבע הקדושה בעולם לנצח בבנין המקדש ונוכל לקיים 'זמקדשי תירא'.

וזוהי באמת הדרך להכנת הכלים לקבל את אורו של הבורא, על ידי הענוה והביטול הגמור עד שאין באדם שום רצון משלו, ואז הוא יכול לקבל את האור ולהעבירו בנקיות שלימה, כמו שעשו ז' הרועים שידעו את דרך ההשתלשלות של משפיע ונשפע, שבכל דבר יש שתי הבחינות, כמו קדושה וטהרה (ובעת שעוסק בתורה ובמצוות ממשיך על עצמו רוח 'קדושה', וכשעוסק בחפילה ממשיך רוח 'טוהרה'), יראה ואהבה.

ועל האדם מוטל לידע את מקומו, ולשמוח בחלקו שחלק לו ה', ולהכיר שהאור הזה הוא מה' יתברך, שהוא יחיד ומיוחד ואין עוד מלבדו, והזכות שזכינו לאור הזה אינו מכוחינו, אלא מכוחם של שבעת הרועים וצדיקי הדורות שכל עניינם ומחשבתם היתה בדבקות הבורא, כיצד להכין את הדרך לגילוי מלכותו. ובעת שהאדם יודע לבטל עצמו, הוא מתקשר באותה דעת של גילוי הרחמים הגמורים, כי כאשר נעשה כמו 'אין', הוא מקבל בזה את האור של ז' הרועים, ויכול לידע כיצד להעביר את האור הלאה, ולהיות טוב ומטיב בשלימות כמידותיו של הבורא יתברך.

שורש קדושת השבת היא להיות בשביתת המחשבה להרגיש עצמו כ'אין', ולהתייחד עם הבורא, ולהתבו-נן על גודל המעלה שאמר לנו 'קדושים תהיו', עד שישמח בקדושת השבת יותר מכל דבר שבעולם. כי ימים אלו נקראים ימים של הקב"ה, והוא יתברך קידש את ישראל וזימן אותם עימו בימי שבתות ומועדים, והתקין שמחה וסעודה, וזו שמחה למעלה ולמטה, וכולם צריכים להיות מוכנים לקבל את האורה בפנים מאירות בשמחה ובתשבות, ועל ידי שמירת השבת של ישראל מתאחדים ומתקשרים כל העולמות העליונים והתחתונים בקוב"ה (זוהר אמור).

כי שבת קודש היא זמן של קיום העולם, שבו נמשך מהאור של ראשית הבריאה שנאמר עליו "אור זרוע לצדיק" (זוהר אמור צג), ומזה נמשך הנפש הפנימית המחיה ומקיימת את כל העולמות, שהיא מתחדשת בכל שבת, וזולת שמירת השבת היה נחרבים כל העולמות ושבים לתוהו ובוהו, וזו חיבה שגילה ה' לעמו בית ישראל וכתר עימם ברית ידידות, שיזכו להיות שותפים עימו במעשה בראשית (שבת קיט), ומיום ברא א-להים אדם, לא חסר העולם צדיק יסוד עולם שהוא שומר שבת בשלימות, כמו אדם הראשון (שוח"ט צב), ואחריו שת ומתושלח ונח והאבות הקדושים ויוסף הצדיק, וגם במצרים שמרו שבת (שמו"ר א, כח), וזולת שבת קודש אין השגה בעולם להכיר לכסוף בכליון הנפש אל הבורא ב"ה (אוה"ח בראשית ב, ג).

ועיקר ההתחברות והדבקות בה' היא בשעת תפילות השבת, שיאמין באמונה שלימה שהוא עומד לפני ה', וכך יאמר כל תיבה ותיבה באמת ואמונה. כי בתיבות התפילה יש את הדיבורים של האות והברית בין ישראל לאביהם שבשמים, אחרי שהזכרנו זכות אבות וחסדי אבות בראשית התפילה, וכאשר יחקוק דיבורים אלו כראוי, תימשך לו מהם חיות קדושת

לרפואה שלמה הצלחה וכל הישועות:

מו"ר הרב ישראל מאיר יוסף בן אסתר, מו"ר הרב דוד שלום בצרי בן ויקטוריה, מו"ר הרב שלמה יהודה בן דליה, רון בן שמחה, זכריה בן אפרים, אברהם אלברט בן בלינה, אפרים בן מרים, יוסף בן יונה, משה בן בלינה, גל בן מלכה. יעקב בן אליהו. ינון בן חיה וב"ב | העלון מוקדש להצלחת עם ישראל להצלחת החיילים, להשבת החטופים, ולגאולה השלמה בקרוב.

להפצה הקדשות והוספת שמות 053-4188097 או 050-5218899

לעילוי נשמות:

מרים בת אסתר, שמחה בת אסתר הרב בנימין דוב בן סימה רחל, ריטה רבקה בת שרה, הרב אורי זוהר בן גולדה צוק"ל, אסתר בת גיזל, שם טוב בן אסתר, הראל בן תמר ה"ד

שער הבטחון

מו"ר הגאון הרב יגאל כהן שליט"א

שבועת הדברים שהמאמין צריך לבטח בהם על ה' יתברך

הדברים שאדם חייב להאמין ולבטח על בורא עולם כוללים שני סוגים עקריים: האחד, עניני העולם הזה, והשני עניני העולם הבא. ועניני העולם הזה מתחלקים לשני חלקים: האחד הם הדברים שהמטרה שלהם להביא תועלת בעניני בעולם הזה, והשני הם הדברים שמטרתם להביא תועלת לאדם לעולם הבא. וגם עניני העולם ששמטרת העושה אותם היא להביא תועלת בעולם הזה נחלקים לשלושה חלקים: הראשון, דברים המביאים תועלת רק לגוף האדם בלבד, השני דברים המביאים תועלת לפונקטיון לממונו ולנכסיו השונים כמו דירתו ושאר רכושו של האדם, והשלישי דברים המביאים תועלת עבור בני ביתו ואשתו, קרוביו, אוהביו ואויביו ושאר בני אדם. כמו כן עניני העולם שמטרתם להביא תועלת לעולם הבא נחלקים לשני חלקים: הראשון, חובות הלבבות ומעשי המצוות המטלות על האברים בדברים שקשורים רק לאדם עצמו ואין לו בהם צורך באחרים, כמו הנחת תפילין, לאכל כשר, צניעות וכדו'. והשני, הם המצוות שלא יוכל אדם לעשות אותן אלא בשותף אחרים, על ידי שיעשה את הפעולה עמם או שהם יעשו עמו, כמו נתינת צדקה, גמילות חסדים, למוד תורה לאחרים, זכוי הרבים ולהזהיר אחרים מלעשות רע.

ועניני העולם הבא מתחלקים גם הם לשני חלקים: הראשון, השכר שהיהודי מקבל על פי הדין עבור המצוות והמעשים הטובים שעשה בעולם הזה, והשני הוא השכר שבבורא העולם נותן מעבר למה שמגיע לאדם, והשכר הזה נתן לצדיקים ולחסידים שהשתדלו מעבר ליכולת שלהם, והם יקבלו את השכר הזה בעולם הבא.

כאייל תערוג

מו"ר הגאון הרב אייל עמרמי שליט"א

אומר האדמו"ר מקומרנה אדם שבאה עליו איזו צרה והוא לא מוצא לה פתרון "ואם תחזק את עצמך לעומת הצר הצורך באמונה גדולה ובלב נשבר", והיינו שהאדם בוכה על מעשיו ועל עוונותיו בלב נשבר וקרוע, ואומר 'אב הרחמן רחם בכל מיני רחמים, אל תעזבני...' אותו אדם בוכה להשם 'אל תשליכני מלפניך, אני יודע שזה בגלל העוונות שלי, אל תפיל אותי באמונה, שלא יהיה לי מחשבות של כעס'. "ומשתף עצמך עם כל ישראל אפילו הפחות שבפחותים, יהיה בענין כמשה רבינו בדורו ולא תבזה שום אדם ולא תבזה שום מדרגה להתפלל בשפתיים בלבד, ואז תראה נפלאות כימי צאתך מארץ מצרים" תתחזק באמונה כנגד היצר הרע שרוצה שתגיד שזה השכן עשה לך זה הבוס, תתחזק באמונה שזה בגלל העוונות שלך, אתה תראה ניסים כמו במצרים "ופתאום יבוא האדון ויאיר לך מאורו יתברך לא יכילהו רעיון", יבוא לך כזה אור גדול שהשכל שלך לא יוכל להכיל אותו, אור של שמחה, של סיפוק. "וממש נבראת בריאה חדשה ותטעום מאור העולם הבא בעולם הזה ובלבד שלא תיגרר אחר המסיט". אומר ר' אברהם בן הרמב"ם בספרו 'המספיק לעובדי השם' ודע לך האמונה היא ההפקדה, ופרושו שיפקיד את עניניו בידי השם ויערטל עצמו מכל ציפייה ותשוקה" לא אומר השם אני רוצה את הדירה הזו, את העסק הזה, אלא, מה שאתה נותן לי זה הכי טוב, אני רק רוצה שתתן לי את האמונה והשמחה. אתה השם הגאון שבגאונים מבין מה טוב לי ומה לא טוב לי, "אתה בראת" אותי ויודע מי אני ומה טוב לי. "וזאת המעלה היא העליונה שבכולם במידת הביטחון". דוד המלך כשברח מירושלים אמר לו אביתר הכהן בוא ניקח את ארון הברית איתנו שישמור עלינו, אומר לו דוד אל תכריח את השם לבוא איתנו, אם השם ירצה הוא יבוא איתנו ואם השם לא ירצה אז הוא לא יבוא איתנו "הטוב בעיניו יעשה" מה שטוב להשם יעשה.

דפוס
צבעים אמיתיים

ממתק לשבת

מו"ר הגאון הרב שלמה בצרי שליט"א

ואהבת לרעך כמוך

יש לדקדק כיצד ייתכן להשוות לגמרי אהבת הרע לאהבת עצמו לא פחות ולא יותר. ועוד אמרו בגמרא (ברכות דף סא:) יש בני אדם שממונם חביב עליהם מגופם ובאלו היה ראוי להזהיר שתהיה אהבתו את רעו כאהבת ממונו. וגראה, כי כתבו המחברים, שהפילוסוף "אפלטון" אמר שגדר האהבה הוא דווקא בהיות הנאהב הפוך מהאוהב, כשם שהאדמה שהיא יבשה בטבעה משתוקקת למים ומטור המרווים אותה, וכן המוכר משתוקק אל הקונה המשלים ענינו וחפצו, אך הדומים אחד לשני ישנאו זה את זה כמו שמצינו במדרש (בראשית רבה לב, ב) "כל אומן שונא בני אומנתו". אבל הפילוסוף "אריסטו" לעג לדבריו וטען להיפך כי דווקא הדמיון יוליד האהבה, כמו שרואים שבעלי דת אחת אוהבים זה את זה בעבור הדמיון שביניהם ושונאים לזולתם וכדומה לזה הרבה, ומה שהביא אפלטון ראה מאהבת ההפכיים טעה ושגה בהגדרתו, כמו שיאמר אדם שאוהב הוא מאכל פלוני, הרי אילו היה אוהבם באמת לא היה אוכלם ומפסידם, אלא וודאי הוא אוהב את עצמו, ולא את האוכל, כמו כן בדוגמאות הנ"ל, האדמה אוהבת את עצמה והגשם מספק לה את רצונה, ולא שאהבתה היא את הגשם. כן הדבר אצל המוכר, שאין לו שום אהבה ללוקח, אלא רק מחמת שהלוקח משלים את עניין מסחרו לכן מצפה הוא לו. מעתה יתבאר הפסוק כך: התורה באה ללמדנו שבזה שהמוכר אוהב את הלוקח, אין בזה גדולה כנ"ל, אך אם מוכר אחד יאהב את המוכר הסמוך לו, בזה יש גדולה, ועל זה אומרת התורה, ואהבת לרעך - לאיזה רעך? - כמוך, שהוא באותו מצב כמוך, וזוהי אהבה אמיתית ללא כל פניות - לא מחמת שמספק ומשלים את אהבת עצמו. (ערבי נחל)